

De hond als medicijn

Tot op de huid

Christiaan Bakker

Hij (74) is te laat en als eerste gepland op het gezamenlijk spreekuur met oedeem-, vaatchirurg en fysiotherapeut. In onze voorbespreking filosoferen we breed over eventuele behandelopties, van revalidatietraject tot fysiotherapie en van bariatric (operatie) tot opname alhier.

Nu staan we wat besluiteloos in de gang. Hij is ook niet verschenen op de afspraak een half uur eerder om een indruk te krijgen over conditie en looppatroon. De collega's manoeuvreren toch maar alvast naar de spreekkamer. Ik loop naar de verlaten ruimte met stoelen. De wachtkamer als leeg decor. Voor de zekerheid gooi ik mijn hoofd om de hoek, de lange gang in. Halverwege zie ik een driftig bewegende man

zijn rollator voortduwen. Meneer Van Ginkel. Ik neem de binnendoordeur en kondig meneer aan.

Tijdens zijn eerste bezoek ontmoet ik een gedesillusioneerde man met de ziel onder zijn arm. De definitieve ellende is begonnen na het overlijden van zijn hondje. Het hondje was de levende herinnering aan zijn overleden vrouw. Een dubbel afscheid dus. Als een langzaam wegzinkend schip in het drijfzand, gleed hij daarna af. De romp is alleen maar uitgedijd en de ballast toegenomen. Nu morbide obees. Het gewicht druk op het heupgewricht, de knieën protesteren en de enkels begeven het bijna. De kuitspier als harde werker gaat met pre-pensioen. De bloedvaten in de spier worden niet meer gekneed. De druk

neemt enorm toe. Gemeten in millimeters kwikdruk stijgt de druk van tien bij lopen naar wel honderd bij stilstaan. Vocht treedt uit de vaten. Er ontstaat *dependency oedeem* ofwel afhankelijkheidsedeem.

Nu stormt hij de kamer binnen. Hij vertelt ons direct over het begin van de negatieve spiraal. Maar er is iets... iets totaal anders. Voor ons zit nu een levendige druk pratende man. „Ja, ik zit nu geen moment meer stil, dokter. Ik heb het bijna te druk om hier te zijn. En sorry, Tom had er een rommel van gemaakt thuis, dus ik was iets te laat vertrokken.”

De volgende tien minuten van het consult vertelt hij druk over alle activiteiten van deze Tom, het nieuwe hondje. „De buuf heeft me meegesleurd naar het asiel; ik had geen keuze: ik *moest* het beest meenemen. Het is heerlijk! Ik loop nu dagelijks tot het park. Dan kan hij daar rondjes rennen. En in huis

U heeft mij wat geleerd: de hond voeg ik namelijk toe aan mijn receptenlijst!

moet ik meerdere keren per dag achter hem aan omdat-ie dan uitdaggend op de vensterbank of tafel gaat zitten. Vrijdags neem ik 'm mee naar de markt en daar heb ik nu wat mensen leren kennen om koffie mee te doen. Het schip vaart weer, meneer!”

Na het gesprek, het onderzoek en ons medisch overleg kom ik bij hem terug voor het adviesgesprek.

Nog voor ik iets kan zeggen, komt hij al met zijn conclusie: „Ik weet niet wat u gaat zeggen, maar ik zeg u eerlijk: een behandeling hier of ergens anders zie ik eigenlijk niet zitten. Ik heb het nu zo druk en ik ben ook al de eerste vijf kilo kwijt. En Tom kan ook nog niet alleen, weet u. Eigenlijk moet ik nu ook echt wel weer naar hem terug, sorry.”

Ik besluit meneer niet langer op te houden en antwoord nog snel dat we het eens zijn. „Eén hond werkt beter voor u dan een heel bataljon fysiotherapeuten of dokters, bariatricische trajecten of elastische kousen bij elkaar. En... u heeft *mij* wat geleerd: de hond voeg ik namelijk toe aan mijn receptenlijst!”

„Goed idee dokter, maar zet er dan ook bij: 'innemen' met een lieve dwingende buurvrouw!”

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog in ziekenhuis Nij Smellinghe